

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľky: **I. H.**, bytom B., v dovolacom konaní zastúpená JUDr. J. H., advokátom v B., proti odporcovi: **J. H.**, bytom B., v dovolacom konaní zastúpený JUDr. J. T., advokátom v B., o **vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov**, ktorá sa viedla na Okresnom súde Bratislava IV pod sp.zn. 12 C 189/2003, o dovolaní navrhovateľky proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 9. februára 2010 sp.zn. 14 Co 212/2009, rozhodol

t a k t o :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Odporcovi **náhradu trov** dovolacieho konania **nepriznáva.**

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava IV rozsudkom zo 7. apríla 2009 č.k. 12C 189/2003-107 návrh na vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva účastníkov konania zamietol. Odporcovi náhradu trov konania nepriznal. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že manželstvo účastníkov (uzavreté dňa 18.2.1983), bolo rozvedené (rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV č.k. 20C/116/2004-15 zo 6.12.2001), právo spoločného nájmu účastníkov k družstevnému bytu č. X pozostávajúceho zo 4 izieb, kuchyne a príslušenstva, nachádzajúceho sa na X poschodí domu v B. bolo zrušené a výlučným nájomcom bytu sa stal odporca ako člena družstva; navrhovateľke bola uložená povinnosť predmetný byt vypratať do 45 dní odo dňa zabezpečenia náhradného bytu odporcom (rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č.k. 2Co 394/2006-98 zo dňa 25.4.2007), účastníci konania sa po právoplatnosti rozsudku o rozvode manželstva dohodli na vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva (dohoda zo 16.3.2002), pričom vyporiadanie sa týkalo všetkých vecí patriacich do bezpodielového spoluvlastníctva.

Na odvolanie navrhovateľky Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 9. februára 2010 sp.zn. 14 Co 212/2009 potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa. V odôvodnení uviedol, že prvostupňový súd náležite zistil skutkový stav veci (§ 120 O.s.p.), vec posúdil správne po právnej stránke a svoje rozhodnutie i patričným spôsobom odôvodnil (§ 157 O.s.p.), na ktoré odôvodnenie poukázal (§ 219 ods. 2 O.s.p.). K tomuto názoru dospel odvolací súd po tom, ako sa podrobne oboznámil s výsledkami dokazovania na prvostupňovom súde, ako aj s jeho skutkovými a právnymi závermi. V súvislosti s odvolacími námietkami uviedol, že základom sporu je posúdenie otázky, či právny úkon zo dňa 16.3.2002 uzavretý v písomnej forme medzi účastníkmi konania, obsahom ktorého je dohoda účastníkov o spôsobe vyporiadania ich bezpodielového spoluvlastníctva, je platným právnym úkonom. Navrhovateľka odôvodňovala jeho neplatnosť nedostatkom slobodnej vôle na jeho uzavretie z jej strany, jeho neurčitost'ou a rozporom so zákonom. Tieto tvrdenia žiadnym hodnoverným dôkazom nepreukázala, najmä že by sporný právny úkon urobila pod takým nátlakom odporcu, ktorý by spochybňoval jej slobodnú vôľu pri uzavretí právneho úkonu. Jej výpoveď v tomto smere zostala len v rovine jej nepodložených tvrdení. Zdôraznil, že obsahu listiny vyplýva, že navrhovateľka sa zrieka svojho podielu na majetku získanom počas manželstva v prospech jej bývalého manžela (teda odporcu) za splnenia podmienky, že vyporiada všetky jej dlhy, z čoho je nepochybné, že dohoda bola uzavretá až po rozvoze manželstva účastníkov. Z obsahu dohody nevyplýva ani záver, že sa navrhovateľka v súvislosti so spoločným majetkom vzdala práv, ktoré by jej mohli vzniknúť v budúcnosti. Súčasťou obsahu dohody je len jej prehlásenie, že v prípade predaja spoločného bytu si nebude uplatňovať nárok na náhradné ubytovanie. Takéto prehlásenie však nemožno kvalifikovať ako vzdanie sa práva k spoločnému majetku, ktoré ešte nevzniklo, uzavrel odvolací súd.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie navrhovateľka. Namietala, že návrh na vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov bol zamietnutý z dôvodu, že medzi účastníkmi bola uzavretá dohoda. Trvala na tom, že túto dohodu nepodpísala dobrovoľne, tento právny úkon nespĺňa obligatórne náležitosti, je neurčitý a nezrozumiteľný. Na nedostatok jej slobodnej vôle súd nenariadil žiaden dôkaz ani sa tým nezaoberal a ani v rozhodnutiach sa touto skutočnosťou náležite nevysporiadal. Na základe uvedeného dovolateľka tvrdila že jej bola odňatá možnosť konať pred súdom.

Odporca navrhol dovolanie navrhovateľky zamietnuť s tým že sa plne stotožňuje s rozhodnutím a závermi oboch súdov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré v zmysle § 236 a nasl. O.s.p. možno napadnúť dovolaním.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.). Je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu v prípadoch uvedených v ustanovení § 237 písm.a/ až g/ O.s.p., a proti rozsudku odvolacieho súdu je prípustné ešte aj v prípadoch uvedených v ustanovení § 238 O.s.p.

V prejednávanej veci dovolanie smeruje proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorý potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa, pričom nevyslovil prípustnosť dovolania a nešlo ani o prípad, že by sa odvolací súd v tejto veci odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu. Keďže dovolaním napadnutý potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu nevykazuje niektorý zo znakov uvedených v § 238 ods. 1, 2 a 3 O.s.p., je zrejmé, že ide o prípad, v ktorom Občiansky súdny poriadok dovolanie podľa citovaného zákonného ustanovenia nepripúšťa.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie), neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie podmienok prípustnosti dovolania smerujúceho proti potvrdzujúcemu rozsudku, ale sa zaoberal aj otázkou, či podané dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (rozsudku alebo uzneseniu) odvolacieho súdu, ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Prípustnosť dovolania z hľadiska ustanovenia § 237 O.s.p. pritom nie je založená už tým, že dovolateľ tvrdí, že rozhodnutie odvolacieho súdu je postihnuté niektorou vadou uvedenou v § 237 O.s.p., ale nastáva až

vtedy, ak rozhodnutie odvolacieho súdu vadou uvedenou v citovanom zákonom ustanovení skutočne trpí.

Vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. v dovolaní namietané neboli, ani v dovolacom konaní nevyšli najavo. Prípustnosť dovolania preto z týchto ustanovení nemožno vyvodit'.

Osobitne sa dovolací súd zaoberal námietkou dovolateľky, že postupom odvolacieho súdu jej bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.). Podľa § 237 písm. f/ O.s.p. dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia je taký vadný postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkom odníme možnosť pred ním konať a uplatňovať procesné práva priznané mu za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv. O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkom konania procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. O takýto prípad v prejednávanej veci nejde.

Dovolateľkou namietaná skutočnosť by mohla (prípadne) opodstatňovať uplatnenie dovolacích dôvodov v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p. v procesne prípustnom dovolaní, nemôžu však zakladať prípustnosť dovolania tam, kde prípustnosť tohto opravného prostriedku nevyplýva z § 238 O.s.p. alebo § 237 O.s.p. Aj z konštantnej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyplýva, že: 1. nevykonanie určitého dôkazu môže mať za následok neúplnosť skutkových zistení vedúcu (prípadne) k vydaniu nesprávneho rozhodnutia, nie však procesnú vadu v zmysle § 237 O.s.p. (vid' R 37/1993), 2. právnym posúdením veci súd neodníma účastníkovi možnosť uplatnenia jeho procesných práv v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (vid' R 43/2003) a 3. nepreskúmateľnosť rozhodnutia je považovaná za tzv. inú procesnú vadu konania, ktorá môže byť ako dovolací dôvod v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. uplatnená v procesne prípustnom dovolaní, sama osebe ale nezakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 O.s.p. (vid' R 111/1998). V danom prípade sa však tak prvostupňový súd ako i odvolací súd v odôvodnení svojich rozhodnutí vyporiadali s otázkou posúdenia právneho úkonu zo dňa 16.3.2002 ako dohody o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov.

Z dôvodov vyššie uvedených Najvyšší súd Slovenskej republiky odmietol dovolanie navrhovateľky podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

V dovolacom konaní nebola navrhovateľka úspešná a právo na náhradu trov dovolacieho konania vzniklo odporcovi (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd nepriznal odporcovi náhradu trov dovolacieho konania, lebo v dovolacom konaní nebol podaný návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy dovolacieho konania (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 27. januára 2011

JUDr. Jana B a j á n k o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť :
Hrčková Marta